

Věc C-209/23

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

31. března 2023

Předkládající soud:

Landgericht Mainz (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

30. března 2023

Žalobci:

FT

RRC Sports GmbH

Žalovaná:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Předmět původního řízení

Nároky na zdržení se protiprávního jednání z důvodu porušení rámcových podmínek vydaných FIFA, za kterých smí agenti hráčů nabízet a poskytovat hráčům a klubům služby agenta hráčů a být za to odměňováni, zákazu kartelových dohod podle článku 101 SFEU, zákazu zneužití dominantního postavení podle článku 102 SFEU, volného pohybu služeb zaručeného článkem 56 SFEU, jakož i (částečně) GDPR.

Předmět a právní základ předběžné otázky

Předmět: slučitelnost pravidel FIFA pro zastupování hráče agentem s články 101, 102, 56 SFEU a článkem 6 GDPR.

Právní základ: článek 267 SFEU

Předběžná otázka

Musí být článek 101 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) (zákaz kartelových dohod), článek 102 SFEU (zákaz zneužití dominantního postavení) a článek 56 SFEU (volný pohyb služeb), jakož i článek 6 obecného nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“) vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě, kterou přijímá světová sportovní federace (v projednávané věci: FIFA), která sdružuje 211 národních sportovních asociací dané sportovní disciplíny (v projednávané věci: fotbal) a jejíž pravidla jsou proto závazná přinejmenším pro velkou část subjektů působících v příslušných národních profesionálních soutěžích dané sportovní disciplíny [v projednávané věci: kluby (přičemž se tím mají na mysli i fotbalové kluby, které jsou organizovány jako kapitálové společnosti), hráči (kteří jsou členy klubu) a agenti hráčů], a která má následující obsah:

1) je zakázáno sjednávat pro agenty hráčů nebo agentům hráčů platit odměny, které překračují horní hranici vypočtenou procentem z přestupové částky nebo roční odměny tohoto hráče,

jak je stanoveno v čl. 15 odst. 2 FIFA Football Agent Regulations (dále jen „FFAR“),

2) je zakázáno, aby odměny ze smlouvy o zastupování hráče agentem platily smluvnímu partnerovi agenta hráčů třetí osoby,

jak je stanoveno v čl. 14 odst. 2 a odst. 3 FFAR,

3) v případech, kdy je agent hráčů činný pro přijímající klub i hráče, se klubům zakazuje platit za služby agenta hráčů více než 50 % celkové odměny placené hráči a klubu,

jak je stanoveno v čl. 14 odst. 10 FFAR,

4) pro vydání licence agenta hráčů, která je předpokladem pro poskytování služeb agenta hráčů, se vyžaduje, aby se žadatel podřídil vnitřním předpisům světové sportovní federace (v projednávané věci: FFAR, stanovám FIFA, disciplinárnímu řádu FIFA, etickému kodexu FIFA, pravidlům FIFA pro status a přestupy hráčů, jakož i stanovám, regulím, směrnicím a rozhodnutím orgánů a grémí), jakož i její rozhodčí pravomoci a rozhodčí pravomoci konfederací a členských asociací,

jak je stanoveno v čl. 4 odst. 2, čl. 16 odst. 2 písm. b), článku 20 FFAR ve spojení s čl. 8 odst. 3, čl. 57 odst. 1, čl. 58 odst. 1, 2 stanov FIFA, čl. 5 písm. a), čl. 49, čl. 53 odst. 3 disciplinárního řádu FIFA, čl. 4 odst. 2, čl. 82 odst. 1 etického kodexu,

5) jsou stanoveny podmínky pro udělení licence agenta hráčů, podle kterých je permanentně vyloučeno udělení licence v případě odsouzení nebo narovnání

v trestním řízení nebo zákazu činnosti na dobu nejméně dvou let, pozastavení, odebrání povolení nebo jiné diskvalifikace ze strany orgánu nebo sportovní asociace, a to bez možnosti pozdějšího udělení licence,

jak je stanoveno v čl. 5 odst. 1 písm. a) bodech ii., iii. FFAR,

6) agentům hráčů se v souvislosti s uzavřením smlouvy o přestupu a/nebo pracovní smlouvy zakazuje poskytovat služby agenta hráčů nebo jiné služby následujícím subjektům a být za to těmito odměňován

a) uvolňujícímu klubu a přijímajícímu klubu,

b) uvolňujícímu klubu a hráči,

c) všem zúčastněným stranám (uvolňující klub, přijímající klub a hráč),

jak je stanoveno v čl. 12 odst. 8 a odst. 9 FFAR, resp.

6a) agentům hráčů se v souvislosti s uzavřením smlouvy o přestupu a/nebo pracovní smlouvy společně se spřízněným agentem hráčů zakazuje poskytovat služby agenta hráčů nebo jiné služby následujícím subjektům a být za to těmito odměňován

a) uvolňujícímu klubu a přijímajícímu klubu,

b) uvolňujícímu klubu a hráči,

c) všem zúčastněným stranám (uvolňující klub, přijímající klub a hráč),

kdy pojem spřízněného agenta hráčů zahrnuje kooperaci odpovídající definici „*Connected Football Agent*“ stanovené ve FFAR [str. 6, bod (iv) FFAR],

jak je stanoveno v čl. 12 odst. 10 FFAR ve spojení s definicí „*Connected Football Agent*“, str. 6, bod (iv) FFAR,

7) agentům hráčů se zakazuje navazovat kontakty nebo uzavřít smlouvu o zastupování s klubem, hráčem, členskou asociací světové sportovní federace nebo právnickou osobou provozující tzv. *Single-Entity-League*, které smí angažovat agenty hráčů a které uzavřely výhradní smlouvu s jiným agentem hráčů,

jak je stanoveno v čl. 16 odst. 1 písm. b) a c) FFAR,

8) jména a detailní informace o všech agentech hráčů, jména klientů, které zastupují, služby agenta hráčů, které poskytují každému jednotlivému klientovi a/nebo detaily všech transakcí, do kterých jsou agenti hráčů zapojeni, včetně výše odměny placené agentům hráčů musí být nahrány na platformu světové sportovní federace a tyto informace se částečně zpřístupní jiným klubům, hráčům nebo agentům hráčů,

jak je stanoveno v článku 19 FFAR,

9) je zakázáno sjednávat odměnu za služby agenta hráčů jiným způsobem než výhradně na základě odměny hráče nebo přestupové částky,

jak je stanoveno v čl. 15 odst. 1 FFAR,

10) má se za to, že jiné služby poskytované agentem hráčů nebo s ním spřízněným agentem hráčů 24 měsíců před nebo po poskytnutí služby agenta hráčů klientovi zapojenému do transakce, při které byly služby agenta hráčů poskytnuty, jsou součástí služeb agenta hráčů, a pokud nelze domněnku vyvrátit, považují se odměny za jiné služby za součást odměny za službu agenta hráčů,

jak je stanoveno v čl. 15 odst. 3 a 4 FFAR,

11) výše procentuálně vypočtené odměny agentů hráčů se má vyměřovat pouze z platu skutečně vyplaceného hráči,

jak je stanoveno v čl. 14 odst. 7 a odst. 12 FFAR,

12) agenti hráčů jsou povinni zpřístupnit světové sportovní federaci následující informace:

a) do 14 dnů od uzavření: každou dohodu s klientem, která není dohodou o zastupování, včetně těch, které zahrnují, avšak neomezuji se na jiné služby, a informace požadované platformou,

b) do 14 dnů po zaplacení odměny: informace požadované platformou,

c) do 14 dnů od zaplacení odměny související s jakoukoli dohodou s klientem, která není dohodou o zastupování: informace požadované platformou,

d) do 14 dnů od uzavření: každé smluvní nebo jiné ujednání mezi agenty hráčů o spolupráci při poskytování jakýchkoli služeb nebo o sdílení příjmů nebo zisků z jakékoli části jejich služeb agenta hráčů,

e) za předpokladu, že svou činnost provádějí prostřednictvím agentury, do 14 dnů od první transakce za účasti agentury: počet agentů hráčů vykonávajících svou činnost prostřednictvím stejné agentury a jména všech zaměstnanců,

jak je stanoveno v čl. 16 odst. 2 písm. j), ii. – v., písm. k), ii. FFAR,

13) klubům se zakazuje sjednávat s agenty hráčů odměny nebo složky odměn za umístění hráče nebo vyplácet agentům hráčů odměny nebo složky odměn, jejichž vyměřovací základ je (také) závislý na budoucích náhradách za přestup, které klub obdrží z dalšího přestupu hráče,

jak je stanoveno v čl. 18b odst. 1 první alternativě pravidel FIFA pro status a přestupy hráčů (dále jen „FIFA RSTP“) a čl. 16 odst. 3 písm. e FFAR.

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

články 101, 102, 56 SFEU a článek 6 GDPR

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

§ 1, § 19, § 33 Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (zákon proti omezování hospodářské soutěže, dále jen „GWB“)

§ 823, § 1004 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „BGB“)

Uplatňované předpisy FIFA

FIFA Football Agents Regulations (dále jen „FFAR“)

definice, články 4, 5, 12, 14, 15, 16, 19, 20

Pravidla FIFA pro status a přestupy hráčů (dále jen „FIFA RSTP“)

článek 18b

Pravidla FIFA pro práci s agenty

článek 7

Stanovy FIFA 2021

články 8, 14, 57, 58

Disciplinární řád FIFA 2019

články 5, 49, 53

Etický kodex FIFA 2020

články 4, 82

Popis skutkového stavu a řízení

Žalobce je agent hráčů, a kromě toho i viceprezident sdružení agentů hráčů *The Football Forum*. Žalobkyně je společnost s ručením omezeným (GmbH) se sídlem ve Frankenthalu, která je rovněž činná jako agent hráčů a je předregistrovaná u Deutscher Fußball-Bund (Německý fotbalový svaz, dále jen „DFB“), národní německé fotbalové asociace sdružené v žalované. Žalobce je jednatel žalobkyně a – přinejmenším podle svého vyjádření – je jako agent hráčů registrován také ve Francii a Anglii.

Žalovaná je veřejně prospěšné sdružení s právní subjektivitou podle švýcarského práva se sídlem v Curychu, Švýcarsku. Je celosvětově působící nejvyšší zastřešující organizací fotbalu a má 211 přidružených národních členských asociací po celém světě, včetně DFB. Podle čl. 11 odst. 4 stanov žalované (stanovy FIFA) se členské asociace žalované musí ve svých stanovách zavázat, že budou dodržovat předpisy žalované a uznávat její rozhodnutí (viz také článek 14 stanov FIFA).

Žalovaná má různé orgány a komise. Její rada představuje strategický a dozorčí orgán a podle čl. 34 bodu 11 stanov FIFA vydává všeobecné předpisy.

Rada žalované schválila na svém zasedání dne 16. prosince 2022 FFAR a tyto zveřejnila dne 6. ledna 2023.

Jedná se přitom o novou úpravu rámcových podmínek, za kterých smí agenti hráčů nabízet a poskytovat hráčům a klubům služby agenta hráčů a být za to odměňováni.

Články 1-10 FFAR, jakož i články 22-27 FFAR nabyly účinnosti dne 9. ledna 2023, srov. čl. 28 odst. 1 písm. a) FFAR. Ve zbývající části nabyde předpis podle čl. 28 odst. 1 písm. b) FFAR účinnosti dne 1. října 2023.

Podle pravidel účinných již před vydáním FFAR je klubům zakázáno podmiňovat honorář agenta hráčů budoucími náhradami za přestup (čl. 18b odst. 1 FIFA RSTP a čl. 7 odst. 4 pravidel FIFA pro práci s agenty).

Žalobci uplatňují v právním sporu projednávaném před zdejším soudem nároky na zdržení se protiprávního jednání kvůli těmto pravidlům, jakož i části ustanovení FFAR – v rozsahu uvedeném v předběžné otázce. Podle jejich názoru porušují napadená pravidla zákaz kartelových dohod podle článku 101 SFEU, zákaz zneužití dominantního postavení podle článku 102 SFEU, volný pohyb služeb zaručený článkem 56 SFEU, jakož i (částečně) GDPR. Domáhají se proto, aby bylo žalované zakázáno tato pravidla uplatňovat.

Žalovaná je naopak toho názoru, že její soubor pravidel je legální.

I.

Rozhodnutí projednávaného právního sporu závisí na tom, zda články 101, 102 a 56 SFEU, jakož i článek 6 GDPR brání sporným pravidlům uvedeným v předběžné otázce.

Podle vnitrostátního německého práva by totiž v případě takového porušení měli žalobci nárok na zdržení se protiprávního jednání podle § 33 odst. 1 a 2 GWB ve spojení s § 1, § 19 GWB, články 101, 102 SFEU, příp. podle § 1004 odst. 1 věty druhé BGB analogicky ve spojení s § 823 odst. 2 BGB, články 56, 101 a 102 SFEU, jakož i článkem 6 GDPR, žaloba by tedy byla opodstatněná a bylo

by jí tedy třeba vyhovět. V opačném případě by žaloba opodstatněná nebyla, a bylo by jí proto třeba zamítnout.

II.

1. k článkům 101 a 102 SFEU.

a) Podle názoru senátu by sporná pravidla měla spadat do působnosti článků 101 a 102 SFEU.

Žalovaná se sice domnívá, že primárně hospodářská činnost agentů hráčů přímo souvisí se sportovní soutěží a nespadá z tohoto důvodu do působnosti článků 101 a 102 SFEU. Tato se podle žalované týká zejména složení týmů, jejich kontinuity a jejich sportovní síly, ale také spojení fanoušků a diváků s kluby a jejich hráči. Činnost agentů hráčů tak podle ní ovlivňuje férovou sportovní soutěž, výkonnost a zdraví sportovců. Má za to, že – žalovaná – je jako mezinárodní zastřešující organizace příslušná k regulaci této činnosti a může se přitom dovolávat zejména článku 165 SFEU, který zdůrazňuje zvláštní sociální charakter sportovního odvětví. Je toho názoru, že jí v této souvislosti náleží určitý prostor pro posouzení a uvážení. Je podle ní třeba vzít v úvahu, že na globální úrovni neexistuje žádný jiný regulátor a že ona musí nacházet globální a mezinárodní řešení, která se musí začlenit do příslušných národních právních rámců.

S ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci *Piau v. Komise* (rozsudek ze dne 26. ledna 2005, *Piau v. Komise*, T-193/02, ECLI:EU:T:2005:22) by se mělo podle názoru senátu spíše vycházet z toho, že činnost agentů hráčů představuje hospodářskou činnost poskytování služeb, na kterou se nevztahuje sportovní specifita. Rovněž by se mělo na pozadí uvedené judikatury vycházet z toho, že žalovaná je sdružením podniků ve smyslu těchto předpisů a sporná pravidla je třeba považovat za rozhodnutí sdružení podniků ve smyslu článku 101 SFEU. SDEU přijal v uvedeném rozhodnutí rovněž závěr, že žalovaná má dominantní postavení ve smyslu článku 102 SFEU na trhu služeb poskytovaných agenty hráčů. Vzhledem k tomu, že přestupy hráčů jsou nezřídka prováděny přeshraničně a činnost agenta hráčů – jako i zdejších žalobců – není omezena na přestupy v rámci národní profesionální ligy členského státu, mají sporná pravidla vliv také na obchod mezi členskými státy.

b)

Sporná pravidla mohou v zásadě také představovat omezení hospodářské soutěže ve smyslu článku 101 SFEU, protože omezují svobodu hospodářského rozvoje zúčastněných subjektů (agentů hráčů, hráčů a klubů) s ohledem na parametr hospodářské soutěže (zde zejména cena a podmínky přístupu na trh).

Podle judikatury SDEU ve věci *Meca-Medina a Majcen v. Komise* (rozsudek ze dne 18. července 2006, *Meca-Medina a Majcen v. Komise*, C-519/04 P, ECLI:EU:C:2006:492, EuZW 2006, 593) se však zákaz účasti v hospodářské

soutěži podle článku 101 SFEU nezbytně nevztahuje na všechna rozhodnutí sdružení podniků, která omezují svobodu jednání dotčených subjektů. Spíše je namístě vzít v úvahu celkový kontext, ve kterém bylo dotčené rozhodnutí sdružení podniků přijato nebo působí své účinky, a konkrétněji jeho cíle. Přitom je třeba zkoumat, zda omezující účinky na svobodu hospodářské iniciativy zúčastněných subjektů, které vyplývají ze sporných pravidel, slouží legitimnímu cíli, jsou nezbytné pro dosažení tohoto cíle a s ohledem na cíl jsou přiměřené (takzvaný „třístupňový test“).

SDEU se však v této souvislosti jednoznačně nevyjádřil, zda se měřítko posuzování dle tohoto třístupňového testu od počátku vztahuje pouze na pravidla ryze sportovního charakteru, která se bezprostředně týkají samotné sportovní soutěže (jako např. sporná dopingová pravidla ve věci Meca-Medina a Majcen v. Komise), nebo zda se vztahuje i na další pravidla vydávaná sportovní asociací. Žalovaná kromě toho tvrdí, že oddělení pravidel čistě sportovního charakteru od jiných pravidel není vůbec možné, jelikož i pravidla hospodářského rázu – jako zde sporná pravidla o činnosti, příp. odměňování agentů hráčů – mají vliv na sportovní soutěž, protože přinejmenším nepřímo ovlivňují složení příslušných týmů v klubech.

Pokud by měl být třístupňový test od počátku omezen na pravidla ryze sportovního charakteru, neměl by být v projednávaném případě použitelný. V takovém případě by bylo zřejmě nutné přisvědčit porušení článku 101 SFEU. Zejména není podle názoru senátu – s výhradou odlišného posouzení ze strany SDEU – zřejmé, že by měly být v projednávaném případě splněny přísné požadavky čl. 101 odst. 3 SFEU.

V opačném případě by bylo naopak třeba zkoumat, zda sporná pravidla splňují požadavky třístupňového testu.

Ve věci Meca-Medina a Majcen v. Komise se SDEU rovněž nevyjádřil k tomu, zda je třeba uplatnit třístupňový test i na zákaz zneužití stanovený kartelovým právem v článku 102 SFEU. Evropská komise a Bundeskartellamt (Spolkový úřad pro hospodářskou soutěž, Německo) z toho vycházejí. Jak je patrné, je tento názor většinově zastáván také v německy psané judikatuře a literatuře ke kartelovému právu. Na závazné rozhodnutí SDEU v této věci se však stále čeká.

c)

Pokud otázka, zda zde sporná pravidla porušují kartelové právo, závisí na posouzení proporcionality podle třístupňového testu, není již jasné, zda lze cíle, na které se žalovaná odvolává a k jejichž dosažení mají sporná pravidla sloužit, považovat v tomto smyslu za legitimní.

V této souvislosti se žalovaná obecně dovolává následujících cílů:

- zajištění integrity fotbalu, sportovní soutěže a přestupového trhu, která je dle názoru žalované ohrožena problémy a nežádoucím vývojem na trhu s přestupy

a agenty hráčů (zejména odměnami agentů hráčů nezávislymi na kvalitě poskytované služby, jejich nápadným nepoměrem k náhradám za výcvik a solidárním příspěvkům, nedostatečnou transparentností, podkopáváním smluvní stability, zneužívajícím, excesivním a neetickým chováním, střety zájmů),

- ochrana smluvní stability
- podpora solidarity mezi fotbalem na vrcholové a nižší úrovni
- udržování rovnováhy ve sportu
- stanovení a zlepšování minimálních profesních a etických standardů pro činnost agentů hráčů
- zajištění kvality služeb, které agenti hráčů poskytují svým klientům
- omezení střetů zájmů za účelem ochrany klientů před neetickým chováním
- zlepšování finanční a administrativní transparentnosti
- ochrana hráčů, kterým podle žalované často chybí zkušenosti nebo informace o přestupovém systému ve fotbale
- odstranění zneužívajících, nepřiměřených a spekulativních praktik
- zachování regulérnosti sportovní soutěže, zejména zabráněním tomu, aby týmy měnily svou soutěžní sílu během soutěže.

Přitom se jedná pouze částečně o cíle, které se přímo týkají průběhu sportovní soutěže jako takové. Vystává tedy nejprve otázka, zda lze takové cíle vůbec vzít v úvahu v rámci třístupňového testu jako legitimní cíle pravidla přijatého sportovní asociací nebo zda nemá být prosazování těchto cílů vyhrazeno zákonodárcům států. Ve věci Meca-Medina a Majcen v. Komise se SDEU jasně nevyjádřil k tomu, zda přicházejí v rámci třístupňového testu do úvahy jako legitimní cíle pouze ty, které se přímo týkají průběhu sportovní soutěže, nebo zda lze vzít v úvahu i jiné cíle považované ze legitimní.

Kromě toho lze pochybovat o tom, zda jsou sporná pravidla vždy nezbytná k dosažení cílů, na které se žalovaná konkrétně odvolává, jak to vyžaduje třístupňový test. V této souvislosti vystává také otázka – na kterou dosud SDEU rovněž neodpověděl – do jaké míry náleží žalované prostor pro posouzení, příp. uvážení.

- 1) Procentuální omezení odměny agentů hráčů (omezení výše „*Service Fee*“) (bod 1 předběžné otázky)

V tomto ohledu žalovaná tvrdí, že současná praxe odměňování významně přispívá k řadě problémů a nežádoucímu vývoji na přestupovém trhu, zejména k ohrožení smluvní stability, střetům zájmů, obecnému nedostatku transparentnosti

v souvislosti s honoráři agentů hráčů, zneužívajícímu a excesivnímu chování, jakož i ohrožení solidarity ve fotbale prostřednictvím spekulací a čisté honby za ziskem.

Jediným aspektem, který žalovaná v této souvislosti zmiňuje a který by se mohl přímo týkat průběhu sportovní soutěže, je smluvní stabilita. Protože stabilita složení týmu může mít přímý vliv na jeho sportovní výkonnostní sílu.

Žalovaná v tomto ohledu argumentuje tím, že vyšší odměna pro agenta hráčů vytváří větší motivaci usilovat o přestup (ze sportovního hlediska možná také vůbec ne smysluplný). Omezení odměny podle ní tuto motivaci snižuje, a tím chrání smluvní stabilitu. Strana žalující naopak argumentuje tím, že omezení odměny vede právě k tomu, že agent hráčů musí zprostředkovat větší počet přestupů, aby na odměnách vydělal určitou částku, takže žalovanou stanovené pravidlo má právě kontraproduktivní účinek na smluvní stabilitu. Vystává proto otázka, do jaké míry lze pravidlo vůbec považovat za vhodné pro dosažení cíle smluvní stability, a pokud ano, zda je k tomu nezbytné a přiměřené.

U ostatních cílů neexistuje přímá souvislost s průběhem sportovní soutěže, takže – jak je uvedeno výše – je otázkou, zda je lze vůbec považovat za legitimní cíle v rámci třístupňového testu. Pokud je odpověď kladná, bylo by třeba dále zkoumat, zda je pravidlo nezbytné k dosažení příslušného cíle a zda je s ohledem na cíl přiměřené.

Ve vztahu k cíli omezení střetů zájmů žalovaná uvádí, že bez sporného pravidla existuje riziko, že se bude agent hráčů snažit dosáhnout spíše co nejvyšší odměny pro sebe než co nejvyššího platu pro zprostředkovaného hráče. Omezení odměny určitým procentuálním podílem z hráčova sjednaného platu se jeví v případě pověření hráčem jako zcela vhodné k dosažení kýženého cíle. Pravidlo však stanoví omezení odměny určitým procentuálním podílem z platu hráče i v případě pověření přijímajícím klubem, přestože pověřený klub může mít zájem na tom, aby byl plat hráče co nejnižší. Z pohledu senátu proto již panují pochybnosti, zda je pravidlo v současné podobě skutečně vhodné pro vyloučení střetů zájmů. V každém případě je třeba nezávisle na tom zkoumat nezbytnost a přiměřenost.

Podle názoru senátu není zřejmé, do jaké míry má omezení odměny agenta hráčů určitou procentuální sazbou z platu hráče nebo přestupové částky vést k větší transparentnosti. Žalovaná k tomu uvádí, že takové obecné omezení je klientům známé, a proto podporuje transparentnost. I bez obecného omezení však bude odměna sjednaná s agentem hráčů příslušným klientům (u kterých se koneckonců jedná o smluvní partnery agenta hráčů, s nimiž byla dohoda o odměně uzavřena) známa, takže argumentace žalované strany není senátu zřejmá.

Stejně tak není patrné, jak má být předmětným pravidlem o odměňování zabráněno, příp. omezeno zneužívající a excesivní chování agentů hráčů, na které se žalovaná strana odvolává (jako příklad se pro to uvádí případy korupce

a daňových úniků, jakož i případy, kdy byla podle žalované využita nezkušenost hráčů).

V této souvislosti odkazuje žalovaná také na problém „*Hidden Information*“ (agenti hráčů mají podle ní obecně lepší povědomí o relevantních informacích pro přestup, například pokud jde o obecné podmínky na trhu, platová očekávání a tržní hodnotu hráče, jakož i finanční možnosti přijímajícího klubu, které mohou využít na úkor hráčů), problém „*Hold Up*“ (protože jsou přestupy možné pouze v určitých časových intervalech, agenti hráčů se podle žalované snaží využít s tím spojený časový tlak, aby pro sebe sjednali vyšší odměnu), jakož i problém „*Gate Keeper*“ (agenti obzvláště žádaných hráčů využívají podle žalované svou silnou pozici jako do jisté míry nevyhnutelných prostředníků na trhu k tomu, aby požadovali přehnanou odměnu). Podle názoru senátu řeší zamýšlené omezení odměny určitou procentuální sazbou z platu hráče, příp. přestupové částky uvedené problémy nanejvýš nepřímo, takže je otázkou, zda jej lze považovat za vhodné pro zvládnutí uvedených problémů. V každém případě se nezbytnost a přiměřenost jeví jako sporné.

Aspekt ohrožení solidarity ve fotbale prostřednictvím „spekulace a čisté honby za ziskem“ se jeví podle názoru senátu v této obecnosti jako příliš málo konkrétní, aby mohl představovat legitimní cíl v rámci třístupňového testu. V této souvislosti žalovaná na jiném místě rovněž uvádí, že odměny agentů hráčů se oddělily od náhrad za výcvik a solidárních příspěvků. Ani zde již však senátu není zřejmé, do jaké míry má tento problém řešit zamýšlené omezení odměny agenta hráčů určitou procentuální sazbou z platu hráče. K tomu by bylo potřeba spíše přímé navázání odměny na náhrady za výcvik a solidární příspěvky (a nikoli na právě aktuální plat hráče).

2) Pravidlo „*Client Pays*“ (bod 2 předběžné otázky)

Pravidlo „*Client Pays*“ má podle žalované v první řadě sloužit tomu, aby se zabránilo střetům zájmů. Důvodem je v současnosti zjevně existující praxe, že navzdory pověření agenta hráčů – také – hráčem je odměna agenta hráčů hrazena v plné výši přijímajícím klubem. Kromě toho žalovaná v této souvislosti také odkazuje na výše popsaný problém „*Hidden Information*“ a uvádí, že klienti se intenzivněji zabývají odměnou agentů hráčů, kteří jsou pro ně činní, a tuto chtějí také utvářet, pokud musí odměnu nakonec také skutečně sami zaplatit.

Zde opět vyvstává nejprve otázka, zda mohou tyto aspekty vůbec představovat legitimní cíl v rámci třístupňového testu, neboť zde neexistuje přímá souvislost s průběhem sportovní soutěže.

Do jaké míry v této souvislosti docházelo v minulosti ke střetům zájmů, nelze na základě argumentací stran posoudit, zejména nejsou označeny žádné k tomu provedené průzkumy či jiná šetření. Dle názoru senátu se zdá být v zásadě klidně možné, že konstelace, kdy agent hráčů není odměňován hráčem jako svým klientem, ale přijímajícím klubem, může vést ke střetům zájmů u agenta hráčů (na

úkor hráče jako klienta), protože zájmy hráče a přijímajícího klubu přirozeně nejsou shodné. Tento možný střet zájmů je však z pohledu hráče kompenzován velmi značnou výhodou, že nemusí platit odměnu agenta hráčů, kterou jako takovou dluží. Ve vnímání hráče tato výhoda v pochybnostech spíše převáží nad nebezpečím možného střetu zájmů na straně agenta hráčů. Žalující strana proto také tvrdí, že žalované vůbec nejde o to, aby nedocházelo ke střetům zájmů k tíži hráčů, ale spíše o zmírnění finanční zátěže klubů.

3) Pravidlo 50procentní platby (bod 3 předběžné otázky)

Žalovaná tvrdí, že toto pravidlo je ve své podstatě rovněž založeno na myšlence, která je základem pravidla „*Client Pays*“, že s ohledem na zamezení střetům zájmů by měl agenta hráčů platit ten, kdo jej pověřil.

Lze proto nejprve odkázat na výše uvedené ve vztahu k bodu 2).

Vyvstává zde však také otázka, proč se 50 % hranice vztahuje pouze na část odměny, kterou má platit přijímající klub, a nikoli naopak také na část odměny, kterou má platit hráč.

4) Pravidlo podřízenosti (bod 4 předběžné otázky)

Žalovaná se dovolává toho, že podřízení se FFAR, jakož i dalším předpisům uvedeným v čl. 4 odst. 2 FFAR, přímo souvisí a je v souladu s cíli FFAR a systému fotbalových přestupů, jmenovitě se zajištěním integrity fotbalu, sportovní soutěže a přestupového systému. Zejména podle ní přispívá ke stanovení a zlepšování minimálních profesních a etických standardů a zajišťuje a zvyšuje kvalitu poskytování služeb agentů hráčů na globální úrovni. Má za to, že je předpokladem pro plné provádění a prosazování FFAR, jejich kontrolu a sankcionování porušení FFAR.

Podřízení agentů hráčů rozhodčí pravomoci žalované, jakož i rozhodčí pravomoci Mezinárodní sportovní arbitráže je podle žalované s ohledem na dodržování FFAR, příp. stíhání a sankcionování porušení FFAR nezbytným, v každém případě přiměřeným a smysluplným důsledkem (znovu)zavedení požadavku na licenci pro agenty hráčů. Žalovaná kromě toho poukazuje na to, že podle čl. 20 odst. 1 FFAR se agenti hráčů a jejich klienti mohou na základě autonomie vůle dohodnout na jiném mechanismu řešení sporů, a tedy i na příslušnosti státních soudů.

Je nasnadě, že sporná pravidla FFAR – pokud se ukáží být legální – musí být vůči agentům hráčů také prosazována. V rámci třístupňového testu by tedy mělo být rozhodující, zda lze podřízení se předpisům a rozhodčí pravomoci žalované považovat pro to za nezbytné a přiměřené.

Ve prospěch toho hovoří skutečnost, že pravidla mají platit po celém světě a že pravidlo podřízenosti poskytuje celosvětově jednotný právní rámec a centrální rozhodovací orgán. Aby byly splněny požadavky třístupňového testu, může být

ovšem také potřeba, aby se podřízení vztahovalo z důvodu efektivního provádění FFAR skutečně na všechna zmíněná pravidla a aby rozhodčí pravomoc žalované a jejich konfederací dodržovala minimální procesní standardy z pohledu evropských právních předpisů.

5) Podmínky pro udělení licence agenta hráčů (bod 5 předběžné otázky)

Pravidlo má podle argumentace žalované přispět k profesionalizaci a zvýšení kvality činnosti agentů hráčů. S ohledem na velký vliv agentů hráčů na přestupovém trhu a s tím spojené významné dopady na jejich klienty, zejména v hospodářském, příp. finančním ohledu, je podle žalované pro ochranu klientů (zejména mladých, nezkušených hráčů) potřeba vyloučit v rozsahu stanoveném v souboru pravidel z činnosti agenta hráčů takové kandidáty, u nichž jsou splněna tam uvedená kritéria.

Jak bylo uvedeno výše, s ohledem na možné dopady činnosti agenta hráčů na stabilitu a složení týmu existuje souvislost s průběhem sportovní soutěže. Skutečnost, že žalovaná podmiňuje činnost agenta hráčů určitými kvalifikacemi, příp. splněním určitých podmínek, by proto neměla být podle názoru senátu v zásadě na závalu. Je však pochybné, do jaké míry se v této souvislosti ukazují jednotlivé požadavky formulované žalovanou konkrétně jako nezbytné.

6) Zákaz vícenásobného odměňování (body 6 a 6a předběžné otázky)

Žalovaná zde opět zmiňuje aspekt zamezení střetům zájmů. V tomto směru lze odkázat na výše uvedené ve vztahu k bodu 2).

Kromě toho by se zde mělo navíc zkoumat, zda je pojem „spřízněný agent hráčů“ omezen na nezbytný rozsah.

7) Pravidlo pro navazování kontaktů (bod 7 předběžné otázky)

Žalovaná toto pravidlo odůvodňuje v podstatě zásadou smluvní stability.

V této souvislosti může vyvstat otázka, zda je k tomu zapotřebí „dodatečná“ pojistka prostřednictvím FFAR nebo zda v případě porušení výhradní smlouvy o zastupování uzavřené již s jiným agentem hráčů nelze považovat možné smluvní sankce za dostatečné.

8) Pravidlo transparentnosti (bod 8 předběžné otázky)

Podle názoru žalované se toto pravidlo zaměřuje na v současnosti nedostatečnou transparentnost a srozumitelnost služeb agentů hráčů.

Informace se mají zveřejňovat pouze podle pravidel odstupňovaných podle legitimních účelů zpracování prostřednictvím tří různých kanálů, které mají být přístupné různým okruhům příjemců, a právě světové veřejnosti být zpřístupněny nemají, jak se podle názoru žalované domnívají žalobci. Pokud jde o honoráře

jednotlivých agentů hráčů, mají být poskytovány pouze souhrnné číselné údaje. Ochrana údajů se podle žalované bere vážně a na provádění FFAR dohlíží oddělení žalované pro ochranu údajů. Zpřístupnění prostřednictvím příslušných kanálů má být řízeno „citlivě vyváženým poměřováním zájmů příslušného dotčeného subjektu s příslušnými zájmy žalované“. Na internetové stránce FIFA má být zveřejněna pouze tzv. *Football Agent Directory*, všechny ostatní informace mají být uvedeny pouze na platformě, příp. *FIFA Legal Hub*, které mají být přístupné pouze velmi omezenému okruhu příjemců.

Také zde opět vyvstává nejprve otázka, do jaké míry lze zvýšenou transparentnost vůbec považovat, pro nedostatek přímé vazby na průběh sportovní soutěže, za legitimní cíl.

Nezávisle na tom by ale zvýšená transparentnost také neměla být samoučelná, ale měla by jako odůvodnění opatření omezujícího soutěž přicházet do úvahy pouze tehdy, pokud je potřeba pro dosažení, případně zajištění jiného legitimního cíle. Mělo by proto záležet na tom, zda účely zpracování uvedené právě v této souvislosti žalovanou představují legitimní cíl ve smyslu třístupňového testu a zda je zveřejnění jednotlivých informací vůči příslušnému okruhu adresátů nezbytné a přiměřené k dosažení tohoto cíle.

Podle názoru senátu se jeví jako obzvlášť problematické, že podle svého znění upravuje předmětné pravidlo uvedené v článku 19 FFAR pouze zpřístupnění tam uvedených informací ze strany žalované, a právě pravidla odstupňovaná podle okruhů příjemců, příp. účelů zpracování nebo poměřování se zohledňováním zájmů dotčených subjektů, jak to uvádí žalovaná, nenachází ve znění normy žádnou oporu. Při objektivním výkladu může být v extrémním případě dokonce přípustné zpřístupnit informace uvedené v tomto ustanovení bez omezení.

9) Výpočet maximální výše „*Service Fee*“ (bod 9 předběžné otázky)

Žalovaná tvrdí, že se v případě tohoto pravidla jedná pouze o doplnění pravidla o omezení odměn agentů hráčů (omezení výše „*Service Fee*“, srov. bod 1 předběžné otázky) a že se pravidlem nepředepisuje žádná konkrétní forma odměny. To se však zdá být sporné jak na základě znění pravidla, tak na základě jeho systematického postavení v čl. 15 odst. 1 FFAR. Podle názoru senátu je pravidlo ve své současné podobě třeba objektivně vykládat ve smyslu uvedeném žalující stranou a formulovaném v bodě 9) předběžné otázky.

Žalovaná neuvádí žádné cíle, které by mohly odůvodnit pravidlo s takovým obsahem. Pravidlo tedy může být ve své současné podobě – s výhradou odlišného posouzení ze strany SDEU – v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU.

10) Domněnka upravená v čl. 15 odst. 3 a 4 FFAR (bod 10 předběžné otázky)

Toto pravidlo slouží podle argumentace žalované k tomu, aby nedocházelo k obcházení omezení výše „*Service Fee*“. Zejména by mělo být podle žalované

zabráněno tomu, aby agent hráčů deklaroval odměnu za službu agenta hráčů (jejíž výše podléhá omezení výše „Service Fee“) jako odměnu za jinou službu (jejíž výše omezení nepodléhá), a tím obcházel omezení výše „Service Fee“. Zde je třeba vzít podle žalované v potaz, že agenti hráčů mohou jinými službami bez dalšího generovat (neomezené) příjmy, pokud byly tyto služby skutečně poskytnuty.

Legalita tohoto pravidla nejprve vyžaduje, aby bylo omezení výše „Service Fee“ legální. I v případě, že by tomu tak bylo, se však zdá být sporné, zda je zde stanovená domněnka (tzn. s tím spojené obrácení břemene tvrzení a důkazního břemene) nutná a přiměřená pro jeho efektivní prosazení.

- 11) Pouze skutečně vyplacený plat jako vyměřovací základ pro honorář agenta hráčů, čl. 14 odst. 7 a 12 FFAR (bod 11 předběžné otázky)

V případě tohoto pravidla se jedná pouze o doplnění pravidel o omezení výše „Service Fee“ podle bodu 1 předběžné otázky.

S výhradou odlišného posouzení ze strany SDEU by v případě legality omezení výše „Service Fee“ neměly být pochybnosti o tom, aby jeho výpočet vycházel pouze z platu skutečně vyplaceného hráči.

- 12) Povinnosti zveřejňování (bod 12 předběžné otázky)

Podle žalované slouží toto pravidlo ke kontrole dodržování předpisů platných pro agenty hráčů, zejména FFAR. Legalita pravidla by tedy nejprve vyžadovala legalitu FFAR (zejména také zde sporných pravidel o odměňování). Kromě toho by mohlo záležet na tom, zda je zpřístupnění informací uvedených v čl. 16 odst. 2 písm. j), ii. – v., písm. k), ii. FFAR skutečně potřeba pro dodržování těchto předpisů. Nyní se to jeví jako myslitelné nanejvýš v případě širokého prostoru pro uvážení přiznaného žalované, protože žalovaná v této souvislosti neuvádí nic konkrétního, dodržování jakých konkrétních ustanovení FFAR má být zpřístupňováním různých informací zajištěno, a pravidlo kromě toho stanoví také zpřístupňování „informací požadovaných platformou“, aniž by je blíže specifikovalo. „Platforma“ je ve FFAR definována jako „digitální platforma provozovaná FIFA, jejímž prostřednictvím musí probíhat řízení o udělení licence, řízení týkající se řešení sporů, kontinuální další vzdělávání (*continuing Professional development, CPD*) a výkaznictví“. Které informace jsou „platformou“ požadovány, zůstává podle souboru pravidel zcela nejasné. Pokud žalovaná také na tomto místě odkazuje na zpřístupňování formou odstupňovaných pravidel, jakož i omezený okruh příjemců informací, lze odkázat na argumenty pod bodem 8).

- 13) Pravidla k zohledňování výnosů z dalšího prodeje (bod 13 předběžné otázky)

Toto pravidlo má podle argumentace žalované sloužit k ochraně smluvní stability, jakož i autonomie klubů v oblasti přestupů s ohledem na jejich přestupovou politiku.

Konečně v této souvislosti vyvstávají podobné otázky jako ohledně omezení výše „*Service Fee*“. I zde by mohlo záležet na tom, zda podíl agenta hráčů na výnosech z dalšího prodeje svádí k usilování o další nepotřebné přestupy, a pokud ano, zda je zákaz nezbytný a přiměřený k tomu, aby byla zaručena míra smluvní stability potřebná pro spravedlivou sportovní soutěž.

2. K článku 56 SFEU

Vzhledem k tomu, že činnost agenta hráčů – jak je uvedeno výše – představuje hospodářskou činnost a přesahuje hranice členského státu, spadá také do působnosti volného pohybu služeb podle článku 56 SFEU. Tento neupravuje pouze činnost veřejných orgánů, ale rovněž právní úpravy jiné povahy, jejichž cílem je upravit kolektivním způsobem poskytování služeb, jako jsou např. stanovy sportovních asociací (srov. k tomu také citovanou judikaturu SDEU ve věci *Meca-Medina a Majcen v. Komise*). Vzhledem k tomu, že sporná pravidla nepochybně omezují nebo regulují poskytování služeb agenty hráčů, závisí otázka, zda došlo k porušení volného pohybu služeb podle článku 56 SFEU, také na tom, zda jsou omezení případně odůvodněná. Tak by tomu bylo v případě, že by sloužila k ochraně, příp. prosazování naléhavého obecného zájmu a byla by pro tento účel vhodná, potřebná a přiměřená. Vyvstává tudíž obdobný problém jako v souvislosti s výše uvedeným třístupňovým testem dle judikatury SDEU ve věci *Meca-Medina a Majcen v. Komise*, přičemž se však nejeví jisté, zda je nutně třeba postavit naléhavý obecný zájem jako odůvodnění omezení volného pohybu služeb podle článku 56 SFEU na roveň legitimnímu zájmu ve smyslu třístupňového testu.

3. K článku 6 GDPR

Uchovávaní a zpracování osobních údajů stanovené v čl. 16 odst. 2 písm. j), ii. – v., písm. k), ii., 19 FFAR, by bylo podle čl. 6 odst. 1 GDPR rovněž odůvodněné pouze tehdy, pokud by bylo možné předpokládat oprávněný zájem žalované. I zde je tudíž rozhodující, zda uchovávaní, příp. zpracování údajů slouží legitimnímu cíli, je pro dosažení tohoto cíle nezbytné a vzhledem k cíli přiměřené, přičemž vyvstává také otázka, zda je nutně třeba postavit legitimní zájem ve smyslu čl. 6 odst. 1 GDPR na roveň legitimnímu zájmu ve smyslu třístupňového testu. Případným porušením GDPR jsou však dotčeny pouze body 8) a 12) předběžné otázky.

III.

Podle čl. 267 odst. 1 písm. a) a článku 2 SFEU [předkládá] senát z moci úřední žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se otázek uvedených ve výroku usnesení a řízení do skončení řízení o předběžné otázce přerušuje.

Toto je opodstatněné, protože pouze SDEU může závazně rozhodnout o tom, zda došlo k porušení článků 101, 102 a 56 SFEU, jakož i článku 6 GDPR.

Vzhledem k tomu, že sporná pravidla FFAR mají platit celosvětově, lze urovnání právního sporu mnohem lépe docílit rozhodnutím nadnárodního soudu, jakým je SDEU, než rozhodnutím vnitrostátního soudu prvního stupně.

Na rozdíl od názoru žalující strany se předběžné otázky týkají očividně také výkladu evropského práva a nikoli jeho uplatnění v jednotlivém případě. Zejména není rozdíl v tom, zda vzniká pochybnost o souladu konkrétní státní zákonné normy nebo stanov sportovní asociace s evropským právem.

Rovněž není zřejmé, že by soudy členských států měly mít v této souvislosti prostor pro posouzení nebo uvážení, který by nemohl SDEU přezkoumat. Navíc SDEU může sám, pokud je – jako je tomu v tomto případě – zjištěn potřebný skutkový stav, plně přezkoumat a posoudit také otázku přiměřenosti, příp. otázku, do jaké míry se žalovaná pohybuje v rámci jí případně náležejícího prostoru pro posouzení a uvážení.

PRACOVNÍ DOKUMENT